

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΝΕΑΝΙΣΚΟΥ (Μάρκ. 9, 17-31)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Όμιλία στη Βίγλα, στίς 5/4/1992)

1. Ἡ μεγάλη τραγωδία

Μᾶς εἶπε τό Εὐαγγέλιο, ὅτι κάποιος πατέρας εἶχε ἕνα παιδί, πού εἶχε καταντήσει δαιμονισμένο. Ὅταν τό ἔπιανε τό δαιμόνιο, σπάραζε, ἄφριζε καί ξηραίνόταν, δηλαδή καταντοῦσε σέ πλήρη ἀναισθησία. Καί φυσικά, πιά πολύ ἀπό τό παιδί, ὑπέφερε ὁ πατέρας του, πού εἶχε τέτοια δυστυχία. Καί τί νά ἔκανε; Πῆγε στόν Χριστό. Πρῶτα, βέβαια, πῆγε στούς μαθητές Του καί μετά στόν Χριστό, παρακαλώντας. Ὁ Χριστός τοῦ ἔκανε μιά τρομερή ἐρώτηση. Ἐμᾶς ἴσως δέν μᾶς καίγεται καρφί πού τήν ἀκοῦμε, ἀλλά ἡ ἐρώτηση ἦταν τρομερή. Τόν ρώτησε:

-Πιστεύεις ὅτι μπορῶ νά τό κάνω καλά; Ἐάν πιστεύεις «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι»

Καί ἐκεῖνος, τί ἀπάντησε;

-Πιστεύω Κύριε βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Δηλαδή, νά ἤξερα καί ἐγώ τί κάνω; Πιστεύω; Δέν πιστεύω; Νά ἤξερα τί εἶμαι; Τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ διαβόλου; Νά ἤξερα ποιόν ἔχω μέσα μου;

Τί τραγωδία γιά τό παιδί! Τί τραγωδία γιά τόν πατέρα! Τί τραγωδία ἀπό ἀπόψεως κοινωνικῆς, καί σωματικῆς. Ἀπό ἀπόψεως ὅπως τήν βλέπουν τά μάτια, ἀλλά καί τί τραγωδία ἀπό ἀπόψεως πνευματικῆς, ὅπως δέν τήν βλέπουν τά μάτια, ἀλλά ἔχει μεγαλύτερη ἀξία, γιατί αὐτή βλέπει ὁ Θεός, καί αὐτή βαθμολογεῖ ὁ Θεός.

Μηδέν στά σωματικά, μεγαλύτερο μηδέν στά πνευματικά.

Τί τραγωδία, κατάσταση! Τί θλίψη! Καί πόσο ἕνας ἄνθρωπος, στήν σκέψη ὅτι μπορεῖ νά μοιάζει μέ αὐτόν τόν ταλαίπωρο πατέρα, θά ἔπρεπε νά ἀναστατώνεται καί νά μήν μπορεῖ νά βρεῖ ποτέ εἰρήνη μόνος του, παρά μόνο ἔάν τοῦ τήν δώσει Ἐκεῖνος πού τήν ἔχει. Ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης, ἡ πηγή ὅλων

των αγαθών, διότι «πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἀπὸ τόν Πατέρα τῶν φώτων»

2. Ἐμψυχο κάδρο

Νά λοιπόν τό μεγάλο πρόβλημα: Ἕνας πατέρας ἔχει ἕνα παιδί, τό ὁποῖο εἶναι ἡ πηγή τῆς δυστυχίας του. Ἀλλά ἄς σκεφθοῦμε βαθύτερα: Τό παιδί εἶναι πηγή τῆς δυστυχίας τοῦ πατέρα, ἢ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ;

Τά παιδιά, εἶναι φτιαγμένα ἀπό τόν Θεό. Ὁ Θεός ἔδωσε τήν δύναμη στούς ἀνθρώπους νά γεννᾶνε παιδιά. Τοῦ Θεοῦ εἶναι. Εἶναι εἰκόνα καί ὁμοίωσή του.

Ὁ πατέρας τί ἔδωσε στό παιδί; Κάτι ἔδωσε καί κάτι πρέπει νά δώσει.

Ἀλλά μπροστά σ' ἐκεῖνο πού δίνει ὁ Θεός εἶναι λίγο. Μπορεῖ νά κοπιᾶσουν λίγο οἱ γονεῖς νά τό ἀναθρέψουν τό παιδί τους, ἀλλά πρέπει νά ἔχουν τήν σύνεση καί τήν ταπείνωση νά λένε, ὅπως λένε οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν πίστη στόν Χριστό, ὅταν τούς ρωτᾶς:

-Πόσα παιδιά ἔχεις;

-Τρία ἢ τέσσερα. Τοῦ Θεοῦ, ὄχι δικά μου, τοῦ Θεοῦ παιδιά.

Καί πρέπει οἱ γονεῖς νά τό πιστέψουν καί τό βάλουν μέσα τους, ὅτι τά παιδιά εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Γιατί ἅμα ὁ πατέρας δεῖ τό παιδί του ἀπλῶς σάν ἕνα βλάστημα, ὅπως εἶναι ἡ κολοκυθιά στό χωράφι, εἴτε τό ἄρνι στόν στάβλο, ἀπό ἐκεῖ καί πέρα τό μόνο πού θά φροντίσει νά τοῦ δώσει, εἶναι φαί σωματικό. Ἀλλά δέν θά τοῦ δώσει ποτέ φαί πνευματικό.

Τά παιδιά, ἔχουν πολλά χαρίσματα.

Ποιά εἶναι; Εἶναι ἡ εὐλικρίνεια, ἡ ἀπλότητα, ἡ καλοσύνη.

Ἀλλά ἔχουν καί μερικές κακίες. Ἔχουν ζήλεια, φθόνο, καί πολλά ἄλλα. Κακίες, πού μερικές φορές, σκάζουν καί τήν πιά ὑπομονετική μητέρα. Πρέπει λοιπόν ὁ πατέρας, νά φροντίζει νά ἀναπτύξει τίς ἀρετές τοῦ παιδιοῦ του, νά γίνει εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Νά μήν ἀφήσει νά κυριαρχήσουν μέσα του τά πάθη καί οἱ κακίες. Καί ὅσο μεγαλώνει, νά αὐξάνουν τά πάθη καί οἱ κακίες καί νά καταστήσει νά εἶναι κατοικητήριο τοῦ διαβόλου. Γιατί τότε καί ἂν δέν δαιμονιστεῖ, τί νά τό κάνεις, ὅταν εἶναι δαιμόνιο στήν συμπεριφορά;

Πώς θα μπορούσαμε να παρομοιάσουμε τό παιδί με ένα κάδρο. Τό κάδρο έχει γύρω-γύρω τό πλαίσιο από τό ξύλο, και μέσα τήν φωτογραφία. Ο άνθρωπος, όταν προσέχει τό παιδί του, σάν ύλη, σάν σῶμα, σάν σάρκα, κοιτάζει να έχει ωραίο πλαίσιο. Μά αξία δέν έχει τό πλαίσιο. Η φωτογραφία έχει τήν αξία. Τό παιδί, σάν φωτογραφία, είναι εικόνα τοῦ Θεοῦ.

Φρόντισε να βάλεις σ' αυτή τήν πολύτιμη φωτογραφία, στήν σάρκα του, τήν εικόνα τοῦ Θεοῦ, γιατί τότε τό παιδί, σιγά-σιγά, θα παραμερίζει από πάνω του τά πάθη, τίς κακίες, τίς ιδιοτροπίες. Καί όταν μεγαλώνει, θα ξέρει να νικά και τά ἄλλα πάθη, και θα γίνει εικόνα τοῦ Θεοῦ, ἐνώ ἅμα τό ἐγκαταλείψεις ἀκαθοδήγητο, θα κυριαρχήσει ἐπάνω του ὁ διάβολος.

3. Καθοδήγησε τά παιδιά σου

Λέγει τό Εὐαγγέλιο:

Πῆγε ὁ πατέρας αὐτός, στούς Ἀποστόλους πρῶτα. Καί τούς παρακαλοῦσε να παρέμβουν, και να διδάξουν τό παιδί του, να τό κάνουν καλά. Ἀλλά οἱ Ἀπόστολοι δέν μπόρεσαν να κάνουν τίποτε.

Σήμερα ξεκινάει ἕνας πατέρας να πάει, εἴτε στούς δασκάλους, εἴτε στούς γιατρούς. Κατά τόν ἴδιο τρόπο με τούς ἀποστόλους δάσκαλοι και γιατροί, δέν μποροῦν να μεταβάλουν τόν δαιμονισμένο, σέ εικόνα τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνον πού ὑποδουλώθηκε στά πάθη, και ξέχασε ὅτι εἶναι εικόνα τοῦ Θεοῦ, δέν μποροῦν να τόν μεταβάλουν σέ ἀληθινό ἄνθρωπο!

Ποιός μπορεί; Μόνον ὁ Χριστός!

-Πῆγα στούς μαθητές Σου, δέν μου ἔκαναν τίποτε, και τόν φέρνω σέ Σένα.

Τόν ρωτᾷ ὁ Χριστός:

-Πιστεύεις ὅτι μπορῶ να τό κάνω αὐτό;

-Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῆ ἀπιστία.

Ἄς ζυγίσουμε τόν ἑαυτό μας με τά λόγια αὐτά. Ἐσύ πιστεύεις, ὅτι τό παιδί σου θα γίνει καλό, ἅμα τό πᾶς στόν Χριστό; Τό πιστεύεις αὐτό, ἢ εἶσαι ἐνενήντα τοῖς ἑκατό ἀπιστος, και δέκα τοῖς ἑκατό πιστός;

Ὁ «δέκα τοῖς ἑκατό πιστός» και «ἐνενήντα τοῖς ἑκατό ἀπιστος», λέγει τήν

Κυριακή τό πρωί στό παιδί του: «Πήγαινε παιδί μου στήν ἐκκλησία, νά ἀκούσεις ἐκεῖ τήν Λειτουργία καί νά πάρεις εὐλογία». Ἄλλωστε καί ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός λέγει: «Νά στέλνετε τά παιδιά στήν ἐκκλησία, νά εὐλογοῦνται, γιά νά ζήσουν»

Ἀλλά, ἅμα στέλνεις τό παιδί σου καί ὁ ἴδιος δέν πηγαίνει, μιά τό παιδί θά πάει, δυό θά πάει, τήν τρίτη θά πεῖ: «Κορόιδο εἶμαι ἐγώ καί πηγαίνω ἀφοῦ ὁ πατέρας μου δέν πηγαίνει; Ἄν εἶναι καλό νά πηγαίνουμε στήν ἐκκλησία, ὁ πατέρας μου πού εἶναι πιό μέγας καί πιό σοφός, γιατί δέν πηγαίνει;» Πῶς νά τό πείσεις τό κακόμοιρο τό παιδί μέ τά λόγια, χωρίς ἔργα;

Ἐσύ πού εἶσαι μέγας, πιστεύεις στά λόγια, ἅμα δέν ἔχει ἔργα ἐκεῖνος πού σοῦ τά λέει; Πῶς θά τό πιστέψει τό παιδί;

Μετά τοῦ λές: «Διάβασε, παιδί μου, αὐτό τό βιβλίο, ἔχει ωραία διδάγματα. Εἶναι καλό». Πῶς θά τό διαβάσει, ὅταν δέν τό διαβάζεις ἐσύ πρῶτα καί δέν ξέρεις τί λέει μέσα;

Πῶς θά προσευχηθεῖ τό παιδί σου, ὅταν ἐσύ δέν προσεύχεσαι;

Ἀλλά καί πόσο ωραῖο εἶναι, νά παίρνει ὁ πατέρας τό βράδυ τά παιδιά του, καί νά προσεύχονται μαζί, καί νά ψάλλουν μαζί!

-Ἐλᾶτε παιδιά νά ποῦμε τό τροπᾶριο τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Καί τελειώνοντας ἡ ἡμέρα, νά τούς λέει:

-Γονατίστε, λιγάκι, νά ποῦμε «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου» κ.λ.π

Πῶς τό παιδάκι νά μήν ἀκολουθεῖ ἕναν τέτοιον πατέρα;

Τό στέλνεις, τό παιδί σου νά ἐξομολογηθεῖ; Τοῦ ἔδωσες τό καλό παράδειγμα, νά πάει νά ἐξομολογηθεῖ; Ὅχι θυμήσου τί λέει τό Εὐαγγέλιο:

Πατέρας, ἄρρωστος πνευματικά.

Παιδί ἄρρωστο σωματικά, δαιμονισμένο.

Ποιός φταίει περισσότερο, ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος; Ποιός εἶναι ἡ πηγή τῆς δυστυχίας τοῦ ἄλλου;

4. Ὅλα θεραπεύονται κοντά στό Χριστό

Όλα θεραπεύονται, από την στιγμή, που ο άνθρωπος θά πάει κοντά στον Χριστό. Γιατί πηγή της ζωής, πηγή του φωτισμού, πηγή της διορθώσεως, δύναμη διορθώσεως είναι μόνο ο Χριστός.

Όποιος δέν βρίσκεται κοντά στον Χριστό, θά ψάχνει νά βρεϊ ποσοστά. «Πιστεύω, Κύριε, πέντε τοῖς ἑκατό, δέκα τοῖς ἑκατό». «Φίφτι-φίφτι», πού λένε σήμερα, πενήντα καί πενήντα.

Τί νά τό κάνεις; Πρέπει νά πιστέψεις λιγάκι σοβαρά, ὄχι συνέχεια νά εἶσαι σέ δυσπιστία

Ἄς προσέξομε κάτι:

Τί μάς ἀφήνει νά καταλάβομε παρακάτω τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο;

Ὅτι σύ ὁ πατέρας πού δέν πιστεύεις, πού δέν καθοδηγεῖς, ἔχεις μέσα σου δαιμόνιο. Καί τό ἀφήνεις, νά σέ κυβερνάει, καί νά σέ σπρώχνει νά κάνεις κάθε φορά ὅ,τι σοῦ ἔρθει. Καί νά μήν κοιτάζεις τό καθῆκον σου τό πνευματικό, νά φτιάξεις, τό παιδί σου καί τόν ἑαυτό σου, εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Ἔ, λοιπόν, πόσο ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, πού δέν εἴμαστε καλά πνευματικά, ἔχομε ἀνάγκη νά κάνομε πόλεμο, ἐναντίον τοῦ διαβόλου; Καίπόσο πρέπει νά θυμόμαστε πάντα ὅτι «τό γένος τοῦτο οὐκ ἐξέρχεται εἰμή ἐν προσευχῇ καί νηστεία»

Προσευχή σημαίνει:

Δέν ἔχω δύναμη ἐγώ, ὁ Θεός ἔχει δύναμη. Θά ζητήσω δύναμη ἀπό τόν Θεό.

Πῶς θά τήν ζητήσω; Γονατιστός θά τήν ζητήσω! Σκυφτός θά τήν ζητήσω! Κάνοντας τό σημεῖο, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, στό μέτωπο καί στό σῶμα μου, καί λέγοντάς Του: «Μέ τήν δύναμη τοῦ Σταυροῦ Σου Χριστέ, ὅπως συνέτριψες τόν διάβολο, σύντριψε τήν δύναμή του μέσα μου. Δῶσε μου τήν δύναμη, νά ἐλευθερωθῶ ἀπό τήν ἐξουσία του καί τήν τυραννία του». Ἀμήν.-